

RIDICÂNDU-L DIN ISTORIE

Îți mulțumesc, Frate Neville. Bună seara, prieteni. Este într-adevăr o... consider că este un mare privilegiu, să fiu aici la tabernacol, în această seară, pentru a începe din nou o serie de cinci seri de adunări. A trecut ceva timp de când am ținut o trezire aici la tabernacol. Nu am anunțat asta în ziare, sau altundeva, tocmai pentru că știam că nu avem suficient loc ca să așezăm oamenii, pentru că este mic, și locurile noastre de scaune sunt foarte puține. Dar vom face tot posibilul să vă acomodăm. Urma să facem rost de sala de sport a liceului de aici, și am fi putut să facem publicitate, dar este în timpul școlii acum, și este destul de greu de obținut.

² Și voi pleca destul de curând, cred, pentru misiunile mele și așa mai departe, în străinătate. Și chiar voiam să ne întâlnim să am puțină părtășie cu toți prietenii mei înainte să plecăm iar.

³ Știți, ne întâlnim, în repetate rânduri, și o dată ne vom întâlni pentru ultima dată. Așa că noi—noi vrem să continuăm să fim cât de aproape putem de Domnul și de Cuvântul Lui, și pe măsură ce vedem Cuvântul Lui dezvăluindu-Se, zi de zi, zi de zi. M-am gândit că ar fi frumos dacă am avea o—o mică adunare aici, și apoi ne-am ruga pentru bolnavi.

⁴ Și mi s-a spus, cu ceva timp în urmă, printr-o vedenie pe care mi-a dat-o Domnul, cam acum un an, cred, sau poate puțin mai mult, am scris-o într-o carte acasă, despre o schimbare în slujire. Și mulți dintre voi care sunteți aici... n-aș spune că mulți. Dar amintiți-vă când am construit prima dată acest tabernacol, vă amintiți vedenia care a venit în dimineața când am pus piatra de temelie acolo, când El a spus, „Acesta nu este tabernacolul tău.” Dar El m-a așezat sub ceruri și a spus, mi-a spus diferitele lucruri care aveau să aibă loc. Dacă știți, urmăriți cum se împlinește exact așa cum a fost spus. Vedeți? Și întotdeauna a fost așa. Așadar, sunt sigur că ceea ce spune El, este Dumnezeu, și trebuie să fie adevărat.

⁵ Și apoi cu un timp în urmă, am avut o vedenie și am văzut un—un cort mare. Oh, era un eveniment foarte mare. Și eu doar ce vorbisem, și multe suflete erau la altar, și cumva plângeau cu mâinile ridicate, în mod liniștit și încet. Un om amabil și cu o voce blândă a venit pe platformă și a spus, „Acum ei vor face rândul de rugăciune în timp ce Fratele Branham se pregătește.” Și eu stăteam în partea *asta*, și desigur rândul de rugăciune avea să fie în stânga mea. Și am observat o mulțime de oameni care păreau să acopere un cartier de oraș sau mai mult, care stăteau în rând. Acolo era o clădire mică, o clădire de lemn, în interiorul acestui cort. Și era o femeie care stătea acolo, un

bărbat, cineva care nota numele, iar oamenii intrau în cârje și pe târgi, și ieșeau pe partea cealaltă, mergând pe picioarele lor. Ei bine, mă întrebam ce anume se petrecuse acolo înăuntru. Și atunci acel Înger al Domnului, a Cărui fotografie o vedeți aici, a plecat de la mine, și s-a dus direct peste acea clădire mică, și a stat acolo, apoi a coborât. Și un Glas a vorbit, și a spus, „Eu te voi întâlni în locul acela.” Ei bine, acum, eu am așteptat cu nerăbdare acel moment.

⁶ Am fost plecat de ceva timp încoace, m-am odihnit, în urma suprasolicitării. M-am întors.

⁷ Și weekendul trecut, am avut o mică, așa-numită sesiune de învățătură bisericească aici, timp de trei seri. Asta a fost, ultima sâmbătă seara, duminică dimineața, și duminică seara, înainte de această adunare. Cumva pentru a trezi biserica și a o pune în formă, ca să putem merge înainte cu această adunare care urmează acum. Și atunci imediat după aceasta, duminică seara va fi seara mea de rămas bun la tabernacol pentru o vreme, din câte știu eu. Și acum. . .

⁸ Și sper și am încredere în Dumnezeu, că, la un moment dat în cursul acestei săptămâni, că vreau să folosesc această cămăruță de aici ca o cameră de rugăciune. Și să-i primesc pe cei bolnavi și suferinzi, și să văd dacă El mă va întâlni, și să începă din nou la tabernacol, în noua slujbă. Mi-ar plăcea foarte mult să văd că se împlinește acest lucru. Nu știu ce este, prieteni. Nu am nicio idee ce va fi. Dar Cel Care ascultă acum, am încredere că va fi ceva mai mult care să-i ajute pe copiii Lui sărmani, bolnavi și suferinzi din ziua aceasta. I-am promis că voi fi credincios și loial, și voi încerca să fiu mai loial decât am fost cu celelalte daruri pe care El mi le-a dat. Și dacă se va întâmpla, va fi la fel de real cum au fost celelalte. Acum celelalte daruri sunt încă la fel de puternice cum erau. Vedeți? Dar eu aștept cu nerăbdare să se întâmple ceva nou acum, și sper să se întâmple aici. Acum, m-am gândit, în această seară vom vorbi și vom vedea cum mă simt.

⁹ Și un alt lucru pe care voiam să-l fac, voiam să încerc să aflui, când vom intra prima dată, dacă aş putea să o trimit pe soția mea înăuntru acolo, și să fie cu mine când va veni prima dată, ca să văd dacă va fi așa. Dacă nu, atunci, când vor veni femeile, le vom aduce câte două odată, să vină câte două odată. Deci nu spun că va funcționa într-un fel sau altul; este doar așa ca să știți, pentru că s-a spus deja că așteptăm să se întâmple ceva nou, și așteptăm. Dar eu nu spun acum că El mi-a spus că se va întâmpla. Unde am văzut în vedenie că era într-un cort. Dar, desigur, s-ar putea întâmpla oriunde, oricând, așa că așteptăm cu nerăbdare.

¹⁰ Acum vom încerca să vă eliberăm mai devreme. Serviciul de cântări, o jumătate de oră, serviciul de predicare, și serviciul de la altar, și așa mai departe, cam o oră, care va fi cam o oră și

jumătate, ca să nu facă crampe oamenii care stau în picioare; și să revină mâine seară.

¹¹ Acum, chiar înainte să deschidem acest Cuvânt drag și binecuvântat, și vă asigurăm, că nu vom spune niciodată nimic în afară de ceea ce este în Acesta, pentru că Acesta este Fundamentul, și înainte să facem asta, să ne plecăm capetele, un moment, pentru un cuvânt de rugăciune.

¹² Dragă Dumnezeule, în timp ce stăm în această seară în Prezența Ta, și realizând cât de firavă ne este făptura, că suntem doar țărâna pământului. Ne-ai adus la viață ca ființe vii, ca să Te onorăm și să Te slăvim. Și ne dăm seama că viețile și destinația noastră se află în mâinile Tale binecuvântate. Și ne-am încredințat, prin credință, în mâinile Tale, sperând că destinația noastră Eternă ne va fi dată, să trăim cu Tine pentru totdeauna într-o lume mai bună, unde nu vom mai avea niciodată rugăciune pentru bolnavi și nevoiași. Niciodată nu va mai curge o lacrimă de pe obraz. Niciodată nu va mai apărea o—o persoană firavă și zbârcită. Ci vom fi tineri acolo, pentru totdeauna, și slava lui Dumnezeu va fi peste noi. Și nu vom mai avea nevoie de vindecare, pentru că vom fi vindecați Etern, pentru totdeauna. Când această făptură care suntem acum va fi schimbată și transformată asemenea trupului Său glorios, atunci Îl vom vedea așa cum este El. Până când va sosi acel ceas binecuvântat pentru fiecare dintre noi, vrem să depunem toate eforturile pe care le știm, pentru a glorifica Numele Tău cel mare, cu credința pe care Tu ne-ai dat-o.

¹³ Este în ajunul acestei mici adunări aici în acest mic loc comemorativ, în comemorarea primei treziri pe care am ținut-o aici. Și lucrările mari și puternice pe care Tu ni le-ai arătat prin mâna Ta mare și puternică. De aici s-a răspândit o trezire în fiecare națiune. Și în întreaga lume, în această seară, focuri de trezire ard pe dealuri, și bărbați și femei sunt vindecați de infirmitățile și bolile lor, și vin să facă cunoștință cu Dumnezeul cel adevărat și viu. O Doamne Dumnezeule, revarsă Duhul Tău peste noi în această seară, Doamne, în mare măsură.

¹⁴ Și dacă este pe placul Tău, Doamne, dacă este în planul Tău Divin, te-am ruga, O Dumnezeule, ca în această clădire să începi să pui în practică acest dar nou, fie ca cei care au rămas în urmă, de pe câmpurile de luptă, și au fost războinici ai rugăciunii, să poată vedea, pentru prima dată, mâna mare a lui Iehova mișcându-se în acest nou mod (Îngăduie acest lucru, Doamne.), și să fie părtași la roade. Cerem cu smerenie să fie îngăduiți aici, știind că va fi pe undeva, pentru că simțim că este în marea Ta providență să faci astfel.

¹⁵ Acum binecuvântează-ne, Doamne, în timp ce deschidem paginile Cărții, Cuvântul Tău binecuvântat și sfânt. Fie ca sufletele noastre să fie deschise să-l primească, Doamne. Și când

serviciile se vor încheia în această seară, și vom porni spre casele noastre diferite, fie să spunem ca cei care veneau din Emaus, „Nu ne ardeau inimile în noi, în această seară, când El ne vorbea pe drum?” Pentru că ne rugăm în Numele Lui și spre slava Lui. Amin.

¹⁶ În această seară am ales, ca lectură din Scriptură, câteva versete, dacă doriți să deschideți, la Cartea Împărați, Întâi Împărați, capitolul 18 din Întâi Împărați. Și vreau să încep să citesc de la versetul 17. Și doresc să iau atunci, ca text: *Ridicându-L Din Istorie*. Acum, cei care notați, aș putea să citez asta din nou: *Ridicându-L Din Istorie*. Acum versetul 17 din capitolul 18 din Întâi Împărați.

Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis, Tu ești acela care nenorocеști pe Israel?

Și el a răspuns, nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ai părăsit poruncile DOMNULUI, și v-ați dus după Baal.

Strânge acum pe tot Israelul la mine, la muntele Carmel, și pe cei patru sute cinci zeci de proroci ai lui Baal, și pe cei patru sute de proroci ai Astarteei, care mănâncă la masa Izabelei.

Astfel Ahab a trimis soli la toți copiii lui Israel, și a strâns pe proroci la muntele Carmel.

Atunci, Ilie s-a apropiat de tot poporul, și a zis, Până când vreți să stați între două păreri? Dacă DOMNUL este Dumnezeu, mergeți după El, iar dacă este Baal, mergeți după el. Iar poporul nu i-a răspuns nimic.

¹⁷ În această seară stăm pe margine, și privim cum se împlinesc, și se desfășoară, două scene mărețe. Și acele două scene mari sunt acestea: una dintre ele este sfârșitul istoriei, și cealaltă este sfârșitul timpului. Și mulți oameni mari, de-a lungul veacurilor, au tânjit să vadă acest ceas de care ne apropiem acum. Și în timp ce trăim în acest apus glorios al soarelui muritor și al răsăritului Luminii Eterne, simt că noi trăim într-una din cele mai mărețe epoci în care i-a fost permis vreodată omului să trăiască, pentru că este sfârșitul timpului și contopirea lui cu Eternitatea. Istoria ne spune doar ce am citit, ce a fost. Și ce este în viitor este în mâna lui Dumnezeu. Și constatăm, astăzi, că nu se scrie prea multă istorie pentru că nu cred că va fi folosită vreodată.

¹⁸ Ambele aceste evenimente majore au intrat într-un impas. De exemplu, . . . Cum depășim criza națională. Și securitatea națională intră într-un impas. Călătorind prin lume, se pare că nu doar națiunea noastră, ci nicio națiune nu știe ce să facă. Se pare că este frământare peste tot. Când merg în Africa, toți se tem de o revoltă în rândul oamenilor, și de comunismul care ia amploare în țară. Când merg în Elveția, e la fel. Și în

toate celelalte națiuni pe care le-am vizitat, pare să fie o pace tulburată pretutindeni.

¹⁹ Acum știți, Domnul nostru a prezis că va veni un astfel de timp, că va fi „neliniște printre națiuni, nedumerire a vremurilor, strâmtorare între neamuri.”

²⁰ Și noi am încercat tot ce pare a fi omeneste posibil, ca să facem să dureze doar puțin mai mult. Dar cred că pur și simplu ni se termină timpul. Nu cred că mai este altceva ce putem face în această privință. Suntem pur și simplu la sfârșitul acestuia. Am încercat o vreme, să avem împărați, și nu au funcționat. Apoi au încercat democrația; nu a funcționat. Și am încercat... Au încercat dictatori, și nu a funcționat. Și fiecare pare să devină tot mai superficial, de fiecare dată. Acum ne aflăm în marele moment în care s-ar putea întâmpla orice. S-ar putea termina totul, în cinci minute, și fiecare națiune să fie prefăcută în pulbere.

²¹ Și dacă suntem în acele vremuri, unde ar trebui să fie Biserica? O mare criză!

²² Apoi, de asemenea, avem o criză a vieții de familie. Se pare că viața de familie intră în impas. Odată, acasă, tatăl, capul casei, dimineața se punea jos, și stătea de vorbă cu familia lui, și ei toți luau vechea Biblie a familiei și citeau puțin, și—și se adunau toți în jurul mesei și se rugau. Nu mai vezi așa ceva. Și când ziua se încheia, și mama termina de spălat vasele, se adunau cu toții și mai citeau puțin din Biblie, și se rugau înainte de a merge la culcare.

²³ Delincvența juvenilă cu siguranță era un—un lucru greu de găsit în acele vremuri. Băieții mergeau toți la câmp să lucreze. Și fetele își ajutau mamele la spălatul rufelor, jos la pârâu. Dar, astăzi, doar apăsăm un buton mic și vasele sunt toate spălate. Și mama este în mașină și pleacă la o partidă de cărți, sau afară hoinărind pe străzi. Și—și—munca este făcută de un tractor și nu avem nimic altceva decât o grămadă de leneși și trândavi.

²⁴ Și viața de acasă este atât de neglijată, încât Biblia este dată deoparte, încât ar trebuie să caute o oră ca să găsească una, în multe case din America. Ei merg la biserică duminica dimineața, pentru religia lor, pentru aproximativ douăzeci de minute. Și dacă pastorul are nevoie de aproximativ treizeci de minute, este chemat în comitet. Ce înseamnă asta? Viața de familie se apropie de sfârșit.

²⁵ De obicei tatăl și mama se iubeau și se onorau și se prețuiau unul pe altul. Și când ea era bătrână și căruntă, și zbârcită, și sărmana ei față bătrână toată strânsă, și cu ochelarii atârnați pe nas, tata o iubea la fel de mult ca atunci când era tânără și frumoasă.

²⁶ Dar, astăzi, nu vreau să fiu critic, dar când ea îmbătrânește puțin, el o schimbă pur și simplu cu un model nou. Așa pare a

fi, ca schimbul de mașini sau ceva de genul acesta. Se pare că acea dragoste adevărată de familie nu prea mai există. Chiar s-a întâmplat ceva; viața de familie se stinge. Nu mai avem vechiul cămin American așa cum îl aveam odinioară, cu mulți ani în urmă.

²⁷ Mai este un lucru pe care aș vrea să-l spun, un alt lucru care se termină, este, prietenia se termină. Se pare că nu mai avem prietenii pe care îi aveam odinioară. Și prietenii pe care îi avem nu mai sunt prieteni loiali cum erau odinioară. Cândva, îmi pot aminti, când cineva se îmbolnăvea în cartier, că se adunau toți și îi ajutau cu toate treburile lor, și dădeau o mână de ajutor; la tot ce era de făcut. Uneori stăteau treji cu ei toată noaptea. Cum am spus adesea, este adevărul, că, noi nici nu știm că vecinul nostru este mort până nu vedem în ziar. Prietenie!

²⁸ Tata are o cheie de la casă, și mama are o cheie. Și amândoi ies și pleacă, până la miez de noapte. Și copiii, nu știu unde sunt. Și cei mici sunt cu dădaca. Și așa se trăiește viața.

²⁹ Știți că Biblia prezice toate aceste lucruri? Deci ce este atunci? Este că noi ne aflăm într-o poziție din care privim cum se sfârșesc aceste lucruri.

³⁰ Să luăm viața bisericească. De acolo a început totul. Viața bisericească se stinge. Oamenii privesc biserica, în ziua de azi, aproape ca pe un idol, ca pe un stâlp totemic. Se duc și stau în biserică, cinci minute, și, „Mi-am împlinit religia.” Își dau mica contribuție, oricât ar fi, pentru a-l plăti pe pastor. Dacă nu strâng destul; organizează o cină împreună, și se achită față pastor. Și dacă el nu este mulțumit, se duce în altă parte unde îl vor plăti mai bine. Se pare că pastorul nu mai este chemat prin chemare Divină. Pur și simplu pare că a început să fie o sursă de câștig pentru pastor. Căci, oriunde oamenii îi oferă cei mai mulți bani, acolo se duce. Nu ar trebui să fie așa.

³¹ Ar trebui ca un om să fie chemat de Dumnezeu într-o comunitate. Și dacă ar trebui să rămână acolo, așa cum a făcut Ilie, pe vârful muntelui, la pâraul Cherit, și să aștepte ca corbii să-l hrănească, el ar trebui să rămână până când misiunea lui Divină este îndeplinită. Nu contează dacă primește un ban, sau nu, chemarea lui Dumnezeu ar trebui să fie pe primul loc.

³² Dar, se pare, că asta s-a schimbat în chemarea banului, sau o poziție mai mare și ceva de genul acesta, sau să devină o persoană mai populară și o biserică mai mare, sau ceva așa.

³³ Și atunci biserica, în acel moment, și-a slăbit vigilența. Este pe cale să se stingă. Doar urmăriți cum se desfășoară totul.

³⁴ Acum eu încă nu am împlinit cincizeci de ani. Și îmi amintesc că mergeam la biserica Baptistă și la bisericile Metodiste, și îi vedeam într-o trezire de modă veche, când strigau și îl laudau pe Domnul, și umblând în sus și-n jos pe culoare și să-i convingă pe păcătoși să vină la altar. Nu mai vezi așa ceva nicăieri.

Obişnuiau să aibă adunări de rugăciune de modă veche în timpul unei treziri, şi un păcătos din vecinătate, un băiat sau o fată, şi acele mămici şi taţi în vârstă se rugau atât de tare încât puneau sentimentul de condamnare în acei copii, şi ei se îndreptau spre altar, şi acolo veneau la Cristos.

³⁵ Dar nu mai vezi așa ceva în ziua de azi. Se pare că totul este într-un impas. Parcă pur şi simplu nu ar trebui să fie în acest fel.

³⁶ Şi apoi, de obicei, aproape toate bisericile în anii trecuţi, când aveau o trezire într-o biserică, toate celelalte biserici cooperau. Şi ei veneau şi ajutau, şi îşi trimiteau membrii, şi închideau bisericile, şi aveau o trezire. Nu mai vezi așa ceva.

³⁷ Acum ce s-a întâmplat, de fapt? Şi ce veţi face în privinţa asta? Se împlineşte Cuvântul Dumnezeuului celui viu. Şi asta indică, două evenimente: unul, sfârşitul timpului; şi celălalt, Venirea Domnului Isus. Pentru că Duhul Sfânt cu siguranţă a vorbit şi a spus, „În zilele din urmă bisericile vor fi neînduplecate, îngâmfate, iubitoare mai mult de plăceri decât iubitoare de Dumnezeu; călcătoare de cuvânt, acuzatoare false, neînfrânate, şi dispreţuiesc pe cei care sunt buni.” Astfel dacă Biblia a prezis că vor fi astfel de lucruri, cum ne putem aştepta să se întâmple altceva? „Având o formă de evlavie, şi tăgăduindu-i Puterea.”

³⁸ Mergeţi prin această naţiune astăzi, naţiunile noastre, şi găsiţi o mână mică de credincioşi care cred; vreau să spun, credincioşi adevăraţi care cred că Isus Cristos trăieşte cu adevărat. Vedeţi, ei au redus biserica doar la un idol. Am discutat despre asta, în ultimele câteva zile, în învăţătura noastră. Noi punem asta pe seama bisericii Catolice, pe idolii lor, şi că se închină când trec pe lângă biserică. Şi Protestanţii sunt la fel de vinovaţi, pentru că merg din când în când. Şi poate unii dintre ei merg doar o dată pe an, şi asta de Paşte.

³⁹ Am auzit un lucrător aici, nu de mult, în oraş, care a făcut această remarcă. A spus, „Am spus la toţi oamenii mei, în dimineaţa de Paşte, ,Crăciun fericit.’” A spus, „Nu-i voi mai vedea până la Crăciun sau Paştele următor. ,Crăciun fericit!’”

⁴⁰ Şi așa cum stăm aici, privind cum se desfășoară aceste lucruri, şi fiecare dintre noi, muritorii, ştim că ceva trebuie să se întâmple. Pur şi simplu nu se mai poate continua așa.

⁴¹ Nimeni nu are timp să se oprească cinci minute. Sunt tot timpul ocupaţi, şi în grabă şi aglomeraţie, pe stradă. Când veneau copiii pe șosea azi-după-amiază, eu veneam. . . Sau, la prânz a fost. Veneam de la New Albany. Şi deodată vine o doamnă pe drum, printre acei copii, cu vreo. . . într-o zonă cu douăzeci de mile pe oră, cam cu şaizeci sau şaptezeci de mile pe oră, cu viteza maximă. Şi unde mergea? În câteva minute, am spus, „Ce părere ai despre asta?” la persoana care era cu mine. Şi deodată mai vin încă două maşini făcând întreceri, ca

la raliuri, chiar acolo printre acei copii. Pe strada unde locuim, dimineața, este ca la pista de curse; trebuie să se grăbească acasă să spele vasele, sau să îl asculte pe Arthur Godfrey, sau ceva de genul acesta. Unde mergeți? Ce se întâmplă? Ceea ce a dat totul peste cap, este faptul că bărbații și femeile au devenit iubitori ai acestei lumi prezente. Cel mai bun lucru, care ar trebui să fie, ar fi să vină acasă să citească Biblia și să aibă timp să se roage.

⁴² Mă gândesc la mama lui John Wesley, Susanne. Ea a fost mama a șaptesprezece copii. Și avea timp să petreacă, cred, două sau trei ore în fiecare zi în rugăciune. Și a crescut și a fost mamă a șaptesprezece copii, care a dat naștere unuia dintre cei mai faimoși predicatori din lume, și unuia dintre cei mai mari compozitori ai vremii, Charles și John. Pentru că, ea și-a făcut timp să-L slujească pe Dumnezeu, și nu ca să cocheteze cu lucrurile lumii.

⁴³ Și când am văzut cum temelia națiunii noastre, temelia casei noastre, temelia bisericii noastre, se prăbușește, atunci, fraților, ce putem face? Atunci, vreau să spun asta. Oh, dacă aș avea un glas care să poată răsună în întreaga lume! Nouă ne-a rămas o temelie solidă, și aceea este Cuvântul sfânt și binecuvântat al lui Dumnezeu, Biblia. Căci toate cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu nu va trece niciodată. „Și pe această Stâncă,” Dumnezeu a spus, „Voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu O pot birui.”

⁴⁴ Deci ce privilegiu binecuvântat este pentru noi toți, să întindem mâna și să luăm Biblia cea veche și bună a lui Dumnezeu, și să-i deschidem paginile, și să știm că citim direct Adevărul. Și să vedem că aceste vremuri au avut loc în zilele care au trecut, pentru că vorbește despre un Dumnezeu istoric. Și singura modalitate prin care vom fi vreodată, vom face față acestor căi, sau să—să ne conformăm, este să chemăm, din istorie, pe acel Dumnezeu istoric. Pentru că în toate vremurile, în distrugerea antediluviană, înainte de venirea lui Cristos, și în toate evenimentele diferite, El nu dă greș niciodată, când este chemat. El are întotdeauna dreptate.

⁴⁵ Mă gândesc acum la vremea, când o națiune era în captivitate. Era vorba despre Israel. Și erau în Egipt și au fost puși la munci grele și aspre, ca să slujească egiptenilor. Părea că toată lumea devenise indiferentă. Știați că Israel a petrecut în Egipt de două ori mai mult timp decât a trecut de la înființarea Statelor Unite ca națiune? Nu avem peste o sută cincizeci sau șaptezeci de ani, cam așa ceva. Și ei au fost patru sute și douăzeci de ani în robie, sau în Egipt. Dar a venit un timp, când părea că toate speranțele erau pulberate.

⁴⁶ Dar acolo era un bărbat și o femeie care păreau să aibă credință într-un Dumnezeu istoric care i-a vorbit lui Abraham în vreme de criză, și ei au crezut că Îl puteau chema și că El

va răspunde. Și aceia erau Ham-... Amram și Iochebed, soția lui Ham-... Amram, mama și tatăl lui Moise. Și ca aici, acum ceva timp, am predicat și am dat un mic exemplu despre Amram care ar fi venit acasă seara, și ar fi spus, „Iochebed, sunt atât de obosit.” Și loviturile proaspete de bici pe spatele lui, de la biciul unui—unui supraveghetor.

47 Și ea s-ar fi pus jos cu răbdare, poate, și ar fi spălat acele răni, și ar fi plâns și ar fi spus, „Oh, Amram, nu se poate face ceva?”

48 L-aș fi auzit spunând, „Oh, dragă, dacă ai fi fost cu mine astăzi, și ai fi văzut cum îi loveau pe acei tineri, care încercau să tragă acele poveri. Dar au fost fără inimă. I-au tratat ca pe niște animale. Și aceștia sunt tinerii noștri din Israel. Nu se poate face nimic?”

49 Asta mă întreb și eu acum. Să-i vedem pe tinerii noștri adolescenți, care vor fi bărbații și femeile de mâine, adolescenții noștri de astăzi. Cu părul până la gât și pantalonii lăsați în jos pe șolduri, cu un pistol pe o parte, o țigară în colțul gurii. Ce ar fi asta? Este tot robie sub stăpânirea diavolului. Nu se poate face ceva?

50 Și Amram, poate unul dintre puținii din națiune, urca treptele mici, indiferent cât de obosit era. Acolo, în fiecare seară, îl chema pe Dumnezeu lui Abraham, Cel despre care aflase că se descoperise lui Abraham, și se descoperise lui Iov, și se descoperise lui Isaac, și se descoperise lui Iacob, în ceasurile de strămtorare. Și, cu siguranță, dacă El a fost Dumnezeu în ziua lor, El ar fi fost Dumnezeu și în ziua aceea.

51 Și dacă El a fost Dumnezeu în ziua lui Moise, El este Dumnezeu și astăzi. El trebuie doar să fie chemat din istorie, și chemat pe scena acțiunii.

52 Și îl pot vedea pe Amram, noapte de noapte, indiferent cât de obosit ar fi fost; asta a demonstrat credința lui în acel Dumnezeu.

53 Dar, astăzi, oamenii, dacă nu primesc tot ce cer, prima dată când se roagă, par să creadă că El este mort. Ceea ce avem nevoie astăzi, sunt bărbați și femei, cu un spirit curajos, bărbați și femei care sunt hotărâți să reziste, până când vor vedea un Dumnezeu care trăiește cu adevărat, venind în acțiune, care nu vor accepta un „nu” drept răspuns. Determinați să stea pe poziție. Dacă sunt bolnavi, și doctorul a spus că nu se pot însănătoși, totuși Ceva din interiorul lor le spune că vor fi bine. Rezistați, indiferent ce se întâmplă! V-ați înscris la bisericile din lumea denominațională, după ce v-ați secătuit toate puterile rățacind din loc în loc, și tot nu puteți găsi alinare? Există încă un Dumnezeu care răspunde la rugăciuni și mântuiește de păcat.

54 Și așa cum îl putem vedea pe Amram, în acele nopți triste, cu spatele sângerând, urcând din nou treptele, până la ora două sau trei dimineața, rugându-se, și părea că doar vorbea în vânt.

Adânc în inima lui de Iudeu ardea o credință pe care niciun vânt al îndoielii nu ar fi putut să o stingă vreodată.

⁵⁵ Acesta este genul de bărbați și de femei de care avem nevoie să se ridice pe scenă astăzi. Dacă El nu răspunde în această seară, va răspunde mâine seară. Dacă El nu răspunde anul acesta, va răspunde anul viitor. Pentru că, El este un Dumnezeu; nu *un* dumnezeu, ci *Dumnezeul*.

⁵⁶ Și îl vedem, seară de seară, pe Amram urcând treptele. Și Iochebed venea la el și spunea, „Amram, dragă, te-ai rugat aici sus toată noaptea. De ce nu le spui la unii dintre băieți unde lucrezi, și să-i lași pe ei să se roage o vreme?”

⁵⁷ „Păi, dragă, și dacă ei nu o fac? Cineva trebuie să o facă. Cineva trebuie să se roage până la capăt.”

⁵⁸ Așa ar trebui să simtă fiecare Creștin în această seară; să nu așteptăm după altcineva, ci să o luăm noi primii înainte și să deschidem calea. Dacă credem că Biblia este o istorie, este și o Carte profetică, care ne spune că același Dumnezeu se va ridica în zilele de pe urmă. Și este timpul ca El să vină pe scenă.

⁵⁹ Iată ce știa Amram. Ceea ce profetise Moise... Sau, nu Moise. Scuzați-mă. Abraham primise o făgăduință din partea acestui Dumnezeu din istorie, Care nu răspunsese la o rugăciune timp de patru sute de ani, din câte știm. Dar El a făcut o făgăduință că îi va scoate afară.

⁶⁰ Și, aparent, am avut un Dumnezeu tăcut pentru mult timp, dar a venit momentul ca El să apară pe scenă.

⁶¹ Într-o noapte când Amram se rugase, poate, timp de câțiva ani. Și părul lui începea să încărunțească, și nicio izbăvire, ci continua să se înrăutățească. Într-o seară a trecut direct la treabă. Iată cum trebuie să procedăm; să trecem direct la treabă. A spus, „Dumnezeule, Tu ai făgăduit acest lucru. Și noi am așteptat. Și vedem toate semnele aici, și timpul este aproape. Este timpul ca Tu să faci ceva în privința asta.”

⁶² În timp ce el era absorbit într-o rugăciune profundă, rugându-se din toată inima, s-a uitat, stând într-un colț. Și-a frecat ochii și s-a uitat din nou. Acolo era un Înger cu o sabie scoasă. El a spus, „Vine izbăvirea. Și tu vei aduce un fiu în lume, și el va fi cel care îi va izbăvi.” Vedeți?

⁶³ Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciuni, nu-i așa? Dacă perseverăm!

⁶⁴ Moise, când i-a condus, cu credincioșie, pe copiii lui Israel, în pustie, și a ajuns la Marea Roșie. Și munții pe o parte, și deșerturile pe cealaltă, și armata lui Faraon pe *această* parte, și Marea Roșie în fața lor. Și erau prinși într-o trecătoare îngustă. Părea că până și natura ar fi strigat. Ce se va întâmpla? Erau terminați. Armata lui Faraon, cu zecile de mii, ca să-i calce în picioare.

⁶⁵ Dar ce au făcut oamenii? Au început să murmure și să se plângă. „Oh, ar fi fost mai bine dacă am fi rămas la locul nostru, unde eram.”

⁶⁶ Dar printre acei oameni, se afla unul care avea flacăra credinței lui Dumnezeu aprinsă în inimă, care a crezut că Dumnezeul istoric putea apărea pe scenă în orice situație dificilă. Moise a stat cu mâinile ridicate spre Dumnezeu, și s-a rugat până când un Dumnezeu istoric S-a arătat pe scenă pentru a fi un Dumnezeu al prezentului. Și El a deschis calea, și Israel a trecut prin ape, pe uscat.

⁶⁷ Oh, nu a trecut mult timp după aceea, până când Iosua a condus același grup, sau pe copiii lor, la Iordan. Și era în luna aprilie când toate râurile erau umflate, și Iordanul era de cinci ori mai mare. S-ar părea că orice bun conducător militar i-ar fi călăuzit într-un mod cu totul diferit. Și a fost chiar în acea perioadă, când nu era nicio posibilitate de a-l traversa. Dar Iosua și-a amintit că exista un Dumnezeu din istorie care, cu patruzeci de ani înainte, despărțise Marea Roșie, și l-a invocat pe acel Dumnezeu. Și acel Dumnezeu s-a coborât cu putere mare, și a devenit un Dumnezeu în criza prezentă, a despărțit Iordanul și i-a trecut dincolo.

⁶⁸ A fost cu mulți ani mai târziu, când textul lecturii noastre, în această seară, subiectul lecturii noastre, când Ilie a văzut blestemul celuiui neam, și era sus pe munte, și de sute de ani nu mai fusese rugăciune ascultată în Israel. Cu toate acestea, Ilie știa că exista un Dumnezeu din istorie care putea să apară pe scenă. Și a provocat lumea necredincioasă să stea în prezența acestui Dumnezeu și să vadă care dintre ei va răspunde cu foc. Și Dumnezeul care i-a putut proteja pe tinerii Evrei în cuptorul aprins a trimis foc și a mistuit jertfa.

⁶⁹ Și nu mult după aceea s-a întâmplat că a murit un om, cu numele Lazăr. Și exista un Dumnezeu care trăia și atunci, care a putut să-l ia pe Enoh Acasă fără ca el să guste moartea, și l-a înălțat pe Ilie într-un car de foc. Și El a fost chemat pe scenă, în acel ceas întunecat al morții, și El a acționat exact așa cum o făcuse de fiecare dată. Deși, El era un Dumnezeu al istoriei, dar s-a ridicat din istorie pentru o criză a momentului.

⁷⁰ Acolo, lângă poarta Ierihonului, unde un orb stătea la marginea drumului și striga. Orice speranță pierise. Niciun doctor nu mai avea leac pentru el. Își cheltuise toți banii. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să stea acolo și să viseze cu ochii deschiși pentru câteva zile, până când moartea avea să devină al dulce alinare. Și într-o zi, venind pe drum, un Dumnezeu al istoriei a apărut pe scenă, într-o criză a momentului. Dumnezeu a deschis ochii orbului.

⁷¹ Și în casa lui Iair, unde doctorii au eșuat, și au abandonat fetița... să moară. Și moartea intrase deja și își ceruse tributul

amar, și luase singura fiică a casei, fetița de doisprezece ani, și o întinsese pe pat. Când un mic predicator cu inima zdrobită a trebuit să-și părăsească denuminațiunea și toți prietenii, dar și-a amintit că exista un Dumnezeu al istoriei care putea învia morții. Și s-a dus să-L găsească.

⁷² „Căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide; cereți, și vi se va da.” El încă este același Dumnezeu.

⁷³ Când acest Dumnezeu, locuind într-un trup numit Isus, Fiul lui Dumnezeu, când a fost chemat pe scenă, chemat din istorie, Dumnezeul Care a putut învia morții în Vechiul Testament, să redea viața unui copil mort printr-un profet. Acel Dumnezeu nu poate muri. El este Dumnezeu pentru Eternitate.

⁷⁴ Acea fetiță stătea pe pat, întinsă. Și micuțul Iair știind că Sunamita își primise pruncul înapoi, a spus, „Acel Dumnezeu al istoriei, dacă ar putea fi chemat vreodată în acțiune, El este același Dumnezeu și astăzi.” Și căutând un răspuns, el auzise de un anumit Om—Om care pretindea că are această putere, iar acela era Isus din Nazaret, pe care îl urau cu toții. Însă el L-a chemat pe scenă, căci El era cel mai apropiat reprezentant al lui Dumnezeu pe care îl putea găsi în acea zi, un Dumnezeu al Dumnezeului celui viu. Și când El a fost chemat pe scenă, și când Dumnezeul istoric a fost chemat, El a acționat în același fel ca atunci când i-a vorbit lui Ilie la căpătâiul acelui copil mort.

⁷⁵ Dați-mi voie să mai spun astăzi, fratele meu, soră, în această zi de azi când criza, și când cancerul mistuie lumea, și boli de tot felul; același Dumnezeu istoric care a curățit leprosul, a vindecat bolnavii, și a înviat morții, este același Dumnezeu și astăzi. El așteaptă nerăbdător ca poporul Lui să-L cheme pe scena acțiunii.

⁷⁶ Cel Care putea ierta o prostituată care comisese adulter de șapte ori într-o zi; El, Care putea curăți pe cel mai ticălos păcătos, și să-l facă alb ca un crin; același Dumnezeu al istoriei trăiește și astăzi, pentru a curăți orice inimă înnegrită de păcat și necredință.

⁷⁷ Era odată un om care avea un băiat cu epilepsie, și l-a dus la biserică, iar ucenicii au dansat și au strigat în jurul lui, pentru o vreme, și nimic nu s-a schimbat. Dar exista încă un Dumnezeu din istorie care trăia. El era hotărât să-L găsească. Văzându-L coborând de pe munte, a alergat la El, și a spus, „Doamne, ai milă de mine. Un diavol mi-a luat copilul, pătimește și cade în foc.”

⁷⁸ Isus a spus, „Eu pot, dacă crezi.” Dacă crezi ce? Dacă crezi că Dumnezeul istoriei încă trăiește și astăzi. Și El a fost chemat pe scenă, și epilepsia l-a părăsit pe copil.

⁷⁹ Același Dumnezeu trăiește și astăzi; când bisericile au eșuat, când politica a eșuat, când orice altceva a eșuat, și omul a eșuat, și totul a eșuat. Dumnezeu nu poate eșua. El este Dumnezeul din

această Biblie veche cu coperti negre. Făgăduința Lui este la fel de adevărată cum a fost întotdeauna. Și este timpul ca poporul Lui să-L cheme, să-L ridice din istorie. Pentru că este scris, „Isus Cristos același ieri și azi, și în veci.” El este un Dumnezeu istoric, și este un Dumnezeu al timpului prezent.

⁸⁰ „Și în zilele de pe urmă,” El a spus, „Voi turna din Duhul Meu peste orice făptură, și semne și minuni îi vor însoți pe cei ce vor crede; căci în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; dacă vor lua în mână șerpi, sau vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; și dacă își vor pune mâinile peste bolnavi, ei se vor însănătoși.”

⁸¹ Cel care a dat făgăduința a fost un Dumnezeu istoric, și noi suntem astăzi poporul pășunii Lui. Suntem oile din turma Lui, și El așteaptă să luăm atitudine și să-L chemăm la acțiune. Să-L chemăm pe scenă. Să-L privim cum se pune în mișcare. Să-L privim cum face imposibilul. Să-L privim cum face lucrul care îi va face pe oameni să se minuneze, și se vor scărpinga în cap, și nu vor înțelege. El este un Dumnezeu istoric, și este un Dumnezeu al zilelor noastre. El așteaptă să fie chemat din istorie.

⁸² Să nu ne uităm la El. . . La ce ne folosește un Dumnezeu istoric dacă El este doar un Dumnezeu istoric? La ce i-ar fi folosit un Dumnezeu istoric lui Amram și Iochebed? La ce i-ar fi folosit lui Moise un Dumnezeu istoric? La ce i-ar fi folosit un Dumnezeu istoric lui Lazăr? La ce i-ar fi folosit (în trecut) un Dumnezeu istoric orbului Bartimeu la poartă? Și la ce v-ar folosi vouă un Dumnezeu istoric, în această seară, dacă El nu este același astăzi?

⁸³ El este același astăzi. El iartă toate păcatele noastre și vindecă toate bolile noastre. Dumnezeu istoric, chemat din istorie, El va străluci în această zi de Lumină. Ce? Când timpul se sfârșește, când politica se sfârșește, când viața se sfârșește, când totul se apropie de sfârșit, Isus vine la Lumină. Când totul și-a găsit sfârșitul, El încă strălucește, „Crinul din Vale, Luceafărul Strălucitor de Dimineață.”

⁸⁴ El este același ieri și azi, și în veci. Doar chemați un Dumnezeu istoric, și priviți-L cum devine un Dumnezeu prezent, ridicat din istorie, ca să strălucească exact așa cum a făcut-o atunci. El va acționa la fel. El va face la fel. El va ierta la fel. El va vindeca la fel. Îndurările Lui sunt la fel. Bunăvoința Lui este aceeași. Și Puterea Lui este aceeași. El este același. El așteaptă a noastră. . .

⁸⁵ Nu-L puteți chema doar cu buzele. El nu vine prin vorbe goale. El vine prin credință. Când credința voastră; nu rugăciunea voastră lungă, epuizarea voastră.

⁸⁶ Ci El vine prin acea credință mică și slabă care este adânc în sufletul vostru, care poate să se prindă și să spună, „Acel lucru mic care s-a întâmplat, care m-a adus la acest tabernacol

în această seară, poate lumina din nou sufletul meu, mă poate trimite de aici, înflăcărat și cântând, exact ca păsările cerului.” De ce? El este un Dumnezeu istoric și un Dumnezeu al zilei de azi. El așteaptă să fie chemat. Chemați-l pe Domnul. El vă va auzi. Vorbiți-I, în psalmi. Rugați-vă Lui și credeți-L. El va răspunde.

⁸⁷ Și spun aceste cuvinte în încheiere. Acesta este motivul acestei adunări din această seară. Acesta este motivul pentru care a început această adunare. Îl cred pe Dumnezeul care mi-a spus, acum douăzeci și șapte de ani, când am pus această piatră de temelie acolo, că eu voi predica Evanghelia în întreaga lume. El a adus la împlinire acest lucru. Când au râs și au spus, „Unde te duci, Billy, cu educația ta de șapte clase?”

Am spus, „Mă duc în Numele Domnului Isus.”

⁸⁸ Când mi-am ținut predica înainte să plec, cu unsprezece ani în urmă, de la acest amvon, și D-na. Gertie stând acolo, a cântat, *Crede Numai*. Iar marele uriaș stătea acolo, exact așa cum am predicat despre, David și Goliat. Era știința în marea lume cunoscută, gata să condamne vindecarea Divină și să o facă de rușine. Și toată lumea îmi spunea, „Băiete, vei ceda psihic acolo afară. Te vor arunca în închisoare. Îți vor face *una, alta*, sau mai știu eu *ce*. Dar Dumnezeul istoriei a venit pe scenă acolo, și mi-a spus să fac acest lucru. Și l-am făcut prin harul Lui și mila Lui. Același Dumnezeu care a fost în istorie, cu zece ani în urmă, S-a ridicat din nou pe scenă. La fel de sigur cum a împlinit El acel lucru, va împlini și acest lucru. El este Dumnezeul istoriei, și El este Dumnezeul zilei de azi. El nu așteaptă și nu doarme niciodată. El nu poate muri, pentru că nu are nici început și nici sfârșit.

⁸⁹ În ceea ce te privește, în această seară, prietene păcătos, acea mică senzație ca un fior în jurul inimii tale, care îți spune că El este același, care îți spune că El te poate elibera de orice povară și orice faptă, și de orice păcat pe care l-ai comis împotriva Lui.

⁹⁰ În ce îți poți pune nădejdea? Nici măcar în propria ta casă, nici în soția ta, nici în familia ta, în mamă sau în tată.

Nădejdea mea nu este fortificată de nimic
altceva

În afară de Sângele lui Isus cu neprihănire;
Când tot în jurul sufletului meu cedează,
Atunci El este toată nădejdea și sprijinul meu.

Pe Cristos, acea Stâncă tare, stăm;
Toate celelalte terenuri sunt nisipuri
mișcătoare.

⁹¹ Biserică, prietene, orice ar fi, toate se apropie de sfârșit. Dar El trăiește veșnic. Și pentru că El trăiește, noi trăim cu El.

⁹² Ce ați da în schimb? Ce ați putea oferi? Ce-ar fi dacă Dumnezeu te-ar chema în această seară să răspunzi la Judecată?

Ce ați face în privința asta? V-ați pus nădejdea în națiune? Se destramă, ca toate celelalte. Vă puneți nădejdea în anumite alegeri care vor urma? Acei oameni, nu am nimic împotriva lor, dar sunt muritori și vor pleca. Nu vă puteți pune nădejdea în absolut nimic, care să reziste, în afară de Dumnezeu istoriei Care a făgăduit că Se va ridica. Și într-o zi binecuvântată. . .

⁹³ S-ar putea să te ducă acolo și să arunce țărâna peste tine, groparul, dar Dez-groparul va veni într-una din aceste zile. Groparul te va coborî, dar Dez-groparul te va lua sus la fel de sigur. „Căci pe cei morți în Cristos, Dumnezeu îi va aduce împreună cu El când va veni.” Pentru că acum El este un Dumnezeu al istoriei, pentru mulți, dar va deveni un Dumnezeu al timpului prezent atunci când Îl veți accepta ca Mântuitor al vostru și Îl veți descoperi ca fiind real în inima voastră. Va fi Ceva în tine care îți va spune. S-ar putea să nu fii emotiv. S-ar putea să nu plângi. S-ar putea să nu vorbești în limbi. S-ar putea să nu alergi. S-ar putea să nu strigi. Dar se va întâmpla ceva, și vei ști, vei ști cu siguranță că s-a întâmplat ceva. Viața ta se va potrivi perfect cu asta, atât timp cât vei trăi. Și când va sosi ultimul ceas și vei părăsi această lume, nu te vei teme de niciun rău. „Căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta, mă vor mângâia.” Când doctorul te-a abandonat, și a plecat, și venele devin reci.

⁹⁴ La fel ca Dl. Vauder seara trecută, renumitul nostru fost primar de aici, din oraș, s-a dus să-l asculte pe Dl. Nixon vorbind și a murit chiar acolo, pe loc. Om bun și sănătos, din câte știam eu.

⁹⁵ Plec de acasă, mă întorc, iar soția mea îmi spune, „Billy, ai aflat că *Cutare-și-cutare* a murit?”

⁹⁶ Zilele trecute, fetița mea stătea la școală aici, cu o fetiță, într-o zi de joi, și duminică au înmormântat-o. A făcut pneumonie. I s-a tras la inimă sau ceva de genul acesta, și (ea) a ucis-o. Era moartă.

⁹⁷ Și o prietenă de-a mea, D-na. Williams de aici, soția lui Buck William, pe care-l cunosc de ani de zile. Zella Brakeman de aici, ea este aici în clădire pe undeva, este sora ei, care a locuit chiar aici, alături, ani la rând, când noi locuiam peste drum. Am plecat; fusese puțin agitată, dar când m-am întors ea nu mai era.

⁹⁸ Vedeți cum stau lucrurile? La un moment dat, este, va trebui să înfrunțați asta. Și toți banii pe care îi puteți aduna, toți prietenii pe care îi puteți strânge. . . Toate acestea sunt bune. Dar, toate acelea, lăsați-le pe planul secundar. Credeți într-un Dumnezeu din istorie, că El este un Dumnezeu al prezentului, exact la fel, și veți vedea ce va face El pentru voi.

⁹⁹ Pentru voi, cei care sunteți bolnavi și în nevoie, pe care doctorul v-a abandonat și nu mai poate face nimic pentru voi. Amintiți-vă, Dumnezeu istoriei este același Dumnezeu și astăzi.

Să ne rugăm doar un moment acum, în timp ce ne plecăm capetele.

¹⁰⁰ Dacă sunt persoane aici în această seară, eu nu știu, dacă sunt persoane aici, în această seară, care știți, pentru mântuirea sufletului vostru, că dacă acel Dumnezeu Care a făgăduit că va veni într-o clipă, cât ai clipi din ochi, când nici nu vă gândiți, dacă voi sunteți fără El și doar vă imaginați că Îl aveți, amintiți-vă, „Multe căi i se par omului bune, dar la urmă se văd că duc la moarte,” dacă nu ești sigur că—că ești mântuit, în această seară, și dacă El ar veni, ai merge cu El, ai vrea doar să faci acest simplu gest de a-ți ridica mâna către El, iar prin asta să spui, „Ai milă de mine, Dumnezeule”? Vă mulțumesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze. S-au ridicat multe mâini. Ar mai fi ceva înainte să încheiem? Ați vrea . . . și să ne rugăm. Dumnezeu să te binecuvânteze, tânără femeie. Să nu vă fie rușine acum. Cu siguranță.

¹⁰¹ Ce rost are să propovăduiești un Dumnezeu al istoriei, dacă El nu este același și astăzi? Și, frate, soră, vă spun acest lucru. Am citit cândva despre un Dumnezeu al istoriei. Am citit despre El în cărți. Am citit despre El în Biblie. Dar într-o zi L-am întâlnit. L-am întâlnit. El a venit la mine. Mi-a spus să nu beau, să nu fumez și—și să nu mă întinez, și că El avea ceva de făcut pentru mine când voi mai crește puțin. Eram doar un băiețel pe atunci. El—El a dovedit asta. A făcut-o. Iată fotografia Lui agățată chiar aici acum, pe care știința a capturat-o. Vedeți? Lumea o știe. El a dovedit-o în mijlocul vostru. El cunoaște fiecare gând din inima voastră. El s-a dovedit pe Sine. El este același Dumnezeu și astăzi. El nu este un Dumnezeu al istoriei.

¹⁰² Nu vă lăsați. . . nu lăsați lumea să vă îngroape în mocirla și lucrurile deșarte ale lumii. Credeți în El chiar acum. . . [Spatiu gol pe bandă—Ed.] Ați vrea să ridicați mâna? Unii dintre cei care nu au făcut-o încă, ați vrea să ridicați mâna și să spuneți, „Dumnezeule, nu sunt sigur de asta, dar vreau să fiu sigur. Fă ca eu. . .”

¹⁰³ Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. Mai este ceva? Și Dumnezeu să te binecuvânteze, acolo în spate, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Altceva? Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze, acolo, frate. Așa este.

¹⁰⁴ Voi spuneți, „Frate Bill, ar însemna ceva pentru mine, să ridic mâna?” Ridică mâna, o dată, și ai să vezi. Întotdeauna, frate, soră, când faci ceva ce este bine, te simți bine.

¹⁰⁵ Fiți sinceri. Acum, nu-L mințiți pe Dumnezeu. De fapt, nu-L mințiți pe Dumnezeu. El știe. Vă mințiți pe voi înșivă. Știți bine, minciuna este un lucru atât de îngrozitor, încât chiar și în instanțele federale și în instanțele penale te pot deferi justiției, și—și îți pun un detector de minciuni pe braț, și tu poți să încerci

din răspuțeri să spui acel lucru, să-l faci să sune ca un adevăr, dar nervii tăi vor dovedi că spui o minciună. De ce? Pentru că nu ai fost creat să minți. Și dacă un detector de minciuni îți dă seama, ce să mai spunem despre Dumnezeu?

¹⁰⁶ Voi spuneți, „Dar, frate, eu sunt un Baptist. Eu sunt Prezbiterian. Eu sunt Metodist.” Toate acestea sunt bune.

¹⁰⁷ Vă întreb un singur lucru. L-ați întâlnit vreodată pe acest Dumnezeu al istoriei? A stat El în rugul aprins înaintea ta, și tu știi asta cu siguranță? Și El a vorbit sufletului tău, și știi că păcatele tale au fost șterse? Dacă lucrurile nu stau așa, nu risca bazându-te doar pe faptul că te-ai înscris la o biserică, sau că ai mers acolo și te-ai simțit puțin bine în privința asta. Tu trebuie să îl cunoști. Nu să auzi de El, nu să primești binecuvântările Lui, înseamnă Viață. Ci să îl cunoști, este Viață; să îl cunoști pe El, să îl cunoști personal; *El*, pronume personal, să îl cunoști. Nu să-l cunoști Cartea, nu să fi un student silitor, nu să fi un membru bun, sau un bărbat bun sau o femeie bună. Toate acestea nu sunt de ajuns; legea a făcut asta. Ci să-l cunoști pe El! L-ai întâlnit tu? Acel Dumnezeu, care i-a vorbit lui Moise în rugul aprins, a apărut înaintea ta? L-ai auzit vorbindu-ți, până când ai știut că era chiar El? Dacă El nu a făcut acest lucru, ridică mâna și spune, „Dumnezeule, vorbește-mi acum. Tu ești Cel care freamătă în jurul inimii mele? Eu—eu vreau să Te cunosc.”

¹⁰⁸ Dumnezeu să te binecuvânteze, domnișoară. Dumnezeu să te binecuvânteze, acolo în spate. Foarte bine. Bine. Cineva care nu a făcut-o. Bine. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnișoară, aici. Foarte bine. Dumnezeu să te binecuvânteze, micuță domnișoară de aici.

¹⁰⁹ Acum în deplină liniște, cu capetele plecate, fredonând încet.

La revărsatul zorilor de aur, Isus va veni;
La revărsatul zorilor de aur, toate bătăliile vor
fi câștigate,
Vom striga victoria, străpungând zarea
albastră,
La revărsatul zorilor de aur, pentru mine,
pentru tine.

¹¹⁰ Acum voi, cei care ați ridicat mâinile, dacă doriți rugăciunile mele pentru voi, și credeți că Dumnezeu mă va asculta, dacă doriți să veniți aici la altar, lăsați-mă să stau aici și să mă rog cu voi, puțin. Altarul este deschis. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Bine. Dumnezeu să vă binecuvânteze oameni buni. Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Ridicați-vă în picioare și veniți. Dacă credeți că Dumnezeu mă va ajuta, și îmi va asculta rugăciunea să vă ajut să veniți la El, să-L cunoașteți, apropiați-vă acum. Nu ați vrea?

La revărsatul zorilor de aur, Isus . . .

¹¹¹ De unde știm că nu va fi dimineață?

...lupta...

Acea luptă pe care o duci chiar acum, nu ai vrea să o lași să fie câștigată chiar acum, atunci? Lăsați-o să fie câștigată chiar acum, ca să puteți striga victoria.

La revărsatul zorilor de aur, pentru mine,
pentru tine.

La revărsatul zorilor de aur, Isus...

¹¹² Ridicați-vă, exact, și faceți-vă loc să veniți.

...toate luptele sunt câștigate,
Vom striga victoria, străpungând zarea
albastră,
La revărsatul zorilor...

¹¹³ Nu ați vrea să veniți acum, în timp ce așteptăm? Vă vom ajuta aici, în rugăciune. Rugăciunea credinței ne ajută foarte mult. Nu vreți să veniți? Vă îndemn să veniți, să-L acceptați pe Dumnezeu prezentului. Nu doar un—un dumnezeu, faptul că mergi la o biserică și spui, „Păi, m-am înscris la biserică.” Acel dumnezeu nu va funcționa. Un dumnezeu Metodist, un dumnezeu Baptist, un dumnezeu Prezbiterian, un dumnezeu Penticostal, nu va lucra. Acceptați-L pe Dumnezeuul acestei Biblii. Un dumnezeu Penticostal va pleca în lume; un dumnezeu Metodist, sau un dumnezeu Baptist, sau oricare alt dumnezeu denominațional. Dar Dumnezeuul acestei Biblii, vă va face asemenea lui Isus. Cu siguranță o va face. Duhul Lui va locui în voi, și întreaga voastră viață va fi schimbată; acea furie, acea răutate, acel duh neiertător, acel lucru care îți va corupe sufletul într-o Veșnicie pierdută.

¹¹⁴ Eu doar arunc un năvod acum. Depinde de voi. Urmați-l încoace, nu vreți? Veniți în față, în jurul altarului aici. Mulți dintre voi ați ridicat mâinile acolo în spate. Oamenii vă vor face loc să treceți, printre scaunele lor. Domnul să te binecuvânteze, tinere.

¹¹⁵ Acum în timp ce ea cântă încet muzica, aici stau câțiva în jurul altarului. Șapte suflete care au venit în față să stea în jurul altarului. Ați știut că șapte este un număr desăvârșit pentru Dumnezeu, desăvârșire? Duhul Sfânt tocmai s-a coborât peste o persoană care stă aici, chiar acum. Asta numesc eu Duhul Sfânt, frate.

¹¹⁶ Acum El este aici, pentru fiecare dintre voi. Doar fiți smeriți în inimile voastre. Ce-ar fi dacă asta ar fi ultima dată când vei mai sta vreodată în jurul unui altar, dacă asta ar fi ultima rugăciune pe care o vei mai spune vreodată, chiar acum? Isus urmează să vină. El s-ar putea să bată la ușa ta înainte de dimineață, ști. Trebuie să pleci, într-o zi. Și dacă este un Dumnezeu al tuturor, El este un Dumnezeu al istoriei, și El este un Dumnezeu al zilei de azi.

¹¹⁷ El v-a vorbit. Voi v-ați ridicat aici în fața Lui, ca să-L întâlniți. Ați venit în față ca să-L întâlniți. El vă va întâlni. El stă chiar aici acum. Doar, mărturișiți în inima voastră tot ce ați făcut greșit. Spuneți, „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul. Am greșit și eu—eu acum mărturisesc, din toată inima, că am greșit. Vreau să ai milă de mine și să îmi ierți păcatele. Eu—eu Îți voi sluji în toate zilele vieții mele. Și fă ca acest foc mic care arde în inima mea, această puțină credință, care m-a făcut să vin aici la acest altar, în această seară, fă să se aprindă adânc în sufletul meu. Să se aprindă chiar aici și acum. Și ceva să mistuie în mine, ceva care să-mi spună, „Da, Tu trăiești, Isuse.” Și eu Te iubesc. Și Te voi vedea pe scenă în următoarele câteva ore, făcând lucruri, lucruri mari. Sunt atât de bucuros că am venit în față când mi-ai vorbit inimii. Te voi vedea făcând cancerul să plece de la oameni, vindecându-i pe bolnavi și pe nevoiași. Îi voi auzi întorcându-se, mărturisind ce a făcut Dumnezeu pentru ei; Dumnezeu istoriei, Care s-a ridicat din istorie, și este același astăzi, intrând în scenă. Pentru că, de data aceasta El vine ca să rămână; a doua Sa Venire.”

Să ne rugăm acum. Rugați-vă cu mine, fiecare dintre voi.

¹¹⁸ Dragă Dumnezeule, îi aduc înaintea Ta chiar acum, pe acești șapte. Prima seară a produs șapte stele răătăitoare. Tu ai spus, în Cuvântul Tău prețios, „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl Meu mai întâi. Și cine vine la Mine, cu niciun chip nu-l voi izgoni, ci îi voi da Viață Eternă, și-l voi învia în ziua de apoi.” Doamne, este făgăduința Ta. Și printr-o emoție, o acțiune de convingere, aceste șapte suflete prețioase răătăitoare au venit în față în această seară, pentru că ei cred că Dumnezeuul care le-a vorbit profeților, Dumnezeuul care i-a vorbit orbului, El încă trăiește și astăzi. Și ei vin în față să-L întâlnească.

¹¹⁹ Același Dumnezeu Care a făcut făgăduința, și l-a întâlnit pe leproș pe propriul său țărâm, Care a întâlnit-o pe femeia cu scurgerea de sânge pe malul râului, Care a întâlnit moartea la mormântul lui Lazăr și a întors-o din drum, este același Dumnezeu și în această seară, Care stă aici pentru a înfrunta această moarte spirituală și să o întoarcă din drum, și să spună, „Ia-ți mâinile de pe aceștia care au venit să Mă mărturisească la îndemnul Duhului Meu. Eu le voi da Viață Eternă, și nimeni nu-i va putea lua de la Mine. Eu îi voi învia în ziua de apoi.”

¹²⁰ Îți mulțumim pentru ei, Tată. Și ne rugăm să rămână credincioși în mâinile Tale, până când moartea îi va elibera. Când vor intra în bucuriile Domnului, în acea zi măreață, când Ospățul Nunții va avea loc în cer, atunci când Împăratul va ieși și va spune, „Îți amintești de acea zi de întâi din Octombrie, 1958, la acel tabernacol mic de beton? Ai venit și M-ai acceptat ca Mântuitorul tău. Ți-am vorbit. Erai un păcătos atunci, dar acum Eu te-am mântuit. Și acum ești al Meu, și ai Viață Eternă. Intră acum în bucuriile pe care ți le-am pregătit de la întemeierea

lumii.” Îngăduie acest lucru, Doamne. Ei sunt ai Tăi acum. Ți-i încredințăm, în Numele lui Isus Cristos. Amin.

Acum cu capetele plecate, audiența.

¹²¹ Vă voi întreba pe fiecare dintre voi aici, la altar. Simțiți, în adâncul inimii voastre acum, din adâncul sufletului vostru, că acea mică flacără de credință care v-a spus să veniți aici în față la altar, să faceți acest act pe care l-ați făcut acum, după ce ați ridicat mâinile și ați venit în față, simțiți că acea flacără mică a început să ardă spre o credință reală și vie în inima voastră? Și credeți acum că Isus v-a iertat păcatele, și că veți fi ai Lui de acum înainte? Dacă da, ați vrea să ridicați mâna dreaptă spre El? Cei din jurul altarului, ridicați mâna dreaptă, dacă simțiți că Isus v-a iertat toate păcatele. Cei din jur . . . Acum, acolo sunt două, trei mâini, care nu sunt ridicate. Acum doar continuați să vă rugați, fiecare.

58-1001 Ridicându-L Din Istorie
Tabernacolul Branham
Jeffersonville, Indiana U.S.A.

ROMANIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC 280 / TIMIS 307361 - ROMANIA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

anunț pentru Dreptul de autor

Toate drepturile rezervate. Această carte se poate tipări pe un imprimator într-o casă pentru folosire personală sau să fie distribuit, gratuit, ca un mijloc de răspândire a Evangheliei lui Isus Cristos. Această carte nu poate să fie vândută pe scară largă, afișată pe un website, păstrată într-un sistem de recuperare, tradusă în alte limbi, sau folosită pentru solicitarea de fonduri fără permisiunea clară în scris de la Voice Of God Recordings®.

Pentru mai multe informații sau pentru alte materiale disponibile, vă rog să contactați:

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC 280 / TIMIS 307361 - ROMANIA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org